

билъ ги и ги разорилъ, и съ това задръжалъ въ тѣхъ автариатитѣ. А въ това време Александръ, слѣдвайки нагорѣ по рѣката Еригонъ (днесъ р. Кючюкъ-Карасу, която се влива въ р. Вардаръ, въ Македония*) пристигналъ Пеллионъ (около днешния Стобъ на р. Кючюкъ-Карасу, на истокъ отъ Битоля или Манастиръ), най силния отъ укрѣпениитѣ градове въ земитѣ на вѣстаналитѣ племена отъ независима Илирия. Илирийцитѣ се расположили на окрѣжавшитѣ Пеллионъ, обраснали съ гъста гора планини, съ намѣрение отъ тамъ ненадѣйно да нападнатъ Александра; но като видяли, че той се готви да прѣвземе Пеллионъ съ пристѣпъ, спуснали се отъ планинитѣ и се затвори-

ли въ този градъ. Въ помощъ на него дошли тавлантитѣ и тогава на мѣстността около Пеллионъ и на брѣговетѣ на Еригонъ, покрита съ планини и непроходими гори, се почнала дѣятелна и упорита малка война. Но Александръ, чрѣзъ разни военни хитрости и съ искуснитѣ дѣйствиия на македонскитѣ войски, особено на стрѣлцитѣ и пращницитѣ, както и съ мѣтелнитѣ орждия (последнитѣ той употребявалъ за пропѣждане на неприятеля отъ горитѣ и противоположния брѣгъ на рѣкитѣ), наскоро съвършено разбилъ и прѣсналъ тавлантитѣ и другитѣ илирийци, които слѣдъ това изгорили Пеллионъ и се скрили въ тавлантскитѣ планини.

§. 8. Похода противъ Тивянитѣ. (335).

Въ туй време въ Гърция се прѣсналъ слухъ, че Александръ билъ убитъ въ боя съ илирийцитѣ. Гръцкитѣ демагози се възползували отъ случая да побудятъ цѣла Гърция на вѣстание. Тивянитѣ първи дали знакъ за това като повикали обратно изгнанницитѣ си, вѣродомно убили началницитѣ на македонския гарнизонъ въ тивския замъкъ Кадмея и се готвяли да испѣдятъ изъ него и самия гарнизонъ.

Като се научилъ за това, Александръ незабавно и съ извѣрѣдна бързина трѣгналъ отъ Пеллионъ прѣзъ Тессалия и термопилитѣ за Витоия. Но приближающъ се до Тива, той нееднократно се спиралъ за да даде време на мятежницитѣ да се вразумятъ и смирятъ, а като стигналъ въ Онхестъ, прѣдложилъ на тивянитѣ да се покорятъ и да му прѣдадѣтъ главатаритѣ на мятежа. Но тѣзи последнитѣ, заедно съ въз-

върналитѣ се изгнанници, увѣрили тивянитѣ, че Александръ дѣйствиетелно билъ убитъ въ Илирия, и че войскитѣ, които се намирили въ Онхестъ, били испратени изъ македония отъ Антипатра, подъ началството на другъ Александръ. Като побудили по такъвъ начинъ народа на упорито съпротивление, тѣ блокирали Кадмейския замъкъ съ циркумъ и контръ-валационни линии, и като излѣзли отъ Тива съ конницата и лѣгката си пѣхота, нападнали на прѣднитѣ войски на Александра, който отивалъ вече отъ Онхестъ къмъ Тива, и убили нѣколко македонци, но били отблъснати обратно въ Тива. На другия день Александръ дошелъ до Тива и расположилъ стана си близо до Кадмейския замъкъ. За да избѣгне обаче кръвопролитие, той протакалъ времето за пристѣпъ и отново убѣждавалъ тивянитѣ да се покорятъ; но изгнанницитѣ и другитѣ мятежници упорствували въ съпротивлението си. Въ туй време обаче,

*) Черна рѣка въ Македония.